

Mittenwaldo liet.kolonijos sienin.laikraštis.

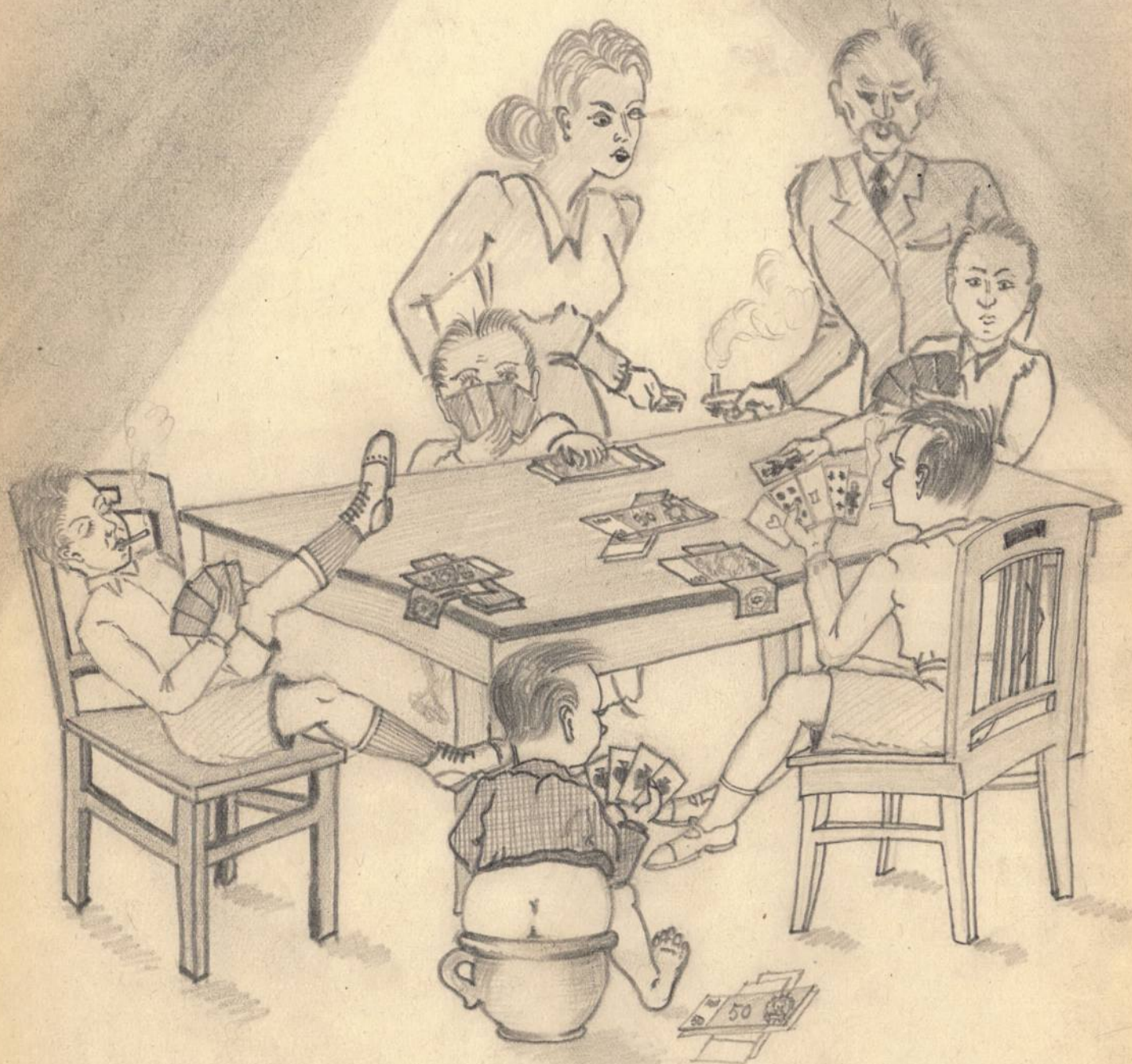
Nr.4 /16/.

Mittenwaldas, 1946.I.26.

II metai

Mažųjų gyvenimo paslaptys.

Labai svarbus dalykas mūsų gyvenime visuotini susirinkimai. Juose mes padarome įvairių nutarimų. Gal atsimenate dar anose patalpose buvusį tokį susirinkimą, kuriame labai gražiai buvo aptarti mažųjų mūsų lagerio vyrų ir moterų auklėjimo reikalai. Tarp kitko ten buvo užprotokoluotas neatšaukiamas dėsniš, jog darželinio ir pradžiamokslinio amžiaus asmenybės vakarais nuo 8 val. turi būti pas mamytės ir tetučius, bet negastroliuoti po tamsius koridorius. Tačiau mūsų mažieji turi daug paslaptinių reikalų ir tuos reikalus vakarais atlieka slankiodami koridoriais ir po svetimus kambarius, o dienos metu jie tiems reikalams tvarkyti daug patogesnes vietas susiranda. Štai, paimkime klozetus. Tai mūsų mažųjų slaptųjų posėdžių iškilmingosios vietos. Kartais jie čia pavienini gastroliuoja ir atsiklaupę žiūri per apačią į "celėje" esančią suaugusią moterišką arba merginą, o kar-

...kortavimas mažųjų tarpe taipgi suspėjo visai populiarius pasidaryt

tais į panašią "celę" suguža jų dailus būrelis su visokiais atribu-
tais - dėžėlėmis, bonkomis, pagaliukais, skudurėliais, ir kažką labai
įdomaus ten atlieka. Tai yra jų tarnybinė paslaptis ir niekas jos su-
žinoti negali lygiai, kaip negalima atspėti priežasties, kodėl darže-
linio kolektyvo aktyvistai rusyje esančioje skalbykloje kūrena iškil-
mingus laužus. Tur būt, jie praktikuoja Joninių laužui, kad galėtų tą

vakarą labai sėkmingai dūmais paleisti visą mūsų stovyklą. Būtų gražus vaizdas; maždaug toks, kokiį turėjo imperatorius Neronas, pakūres Romos miestą.

Mes turime būti objektyvūs ir pabrėžti vieną faktą, jog yra tėvų, kurie tikrai nori suprasti mažųjų gyvenimo paslaptis ir jų gyvenime aktyviai dalyvauja. Sakysime, viena simpatiška poniutė, eidama maudytis į dušus visada kartu atsiveda ir savo mylimuosius sūnelius, kad šie gerai galėtų prisiziūrėti į besimaudančias nuogas moteriškes ir ateityje sugebėtų jas atskirti nuo vyriškos giminės sutvėrimų. Arba, sakysime, toks naudingas ir labai suaugusių tarpe paplitęs paprotys – kortavimas mažųjų tarpe taipgi suspėjo visai populiarius pasidaryti ir dabar kai kurie tėvai savo ir kaimynų didiesiems vyrams ruošia specialius kortavimo seansus: susirenka, pavyzdžiui, spartuolių, turinčių 4-7 metus grupė, pasiima iš stalčiaus tėvo kortas, pasideda dar po krūvelę markių ant stalo ir prasideda įtemptas veikimas. Gražus vaizdas: kortos eina iš vieno mažyčių rankučių į kitas, smarkiai į stalą kartas nuo karto supliekiamos, pinigai eina iš vienos vietos į kitą, nuo vieno saviņinko pas kitą, o tėvai čia pat stovi ir stebisi savo vaikų ir jų draugų gabumais kultūringai praleisti laiką. "Ach, kaip gražiai tie mūsų vaikai moka žaisti!..." Tikrai puikiai prižiūrimi ir mokomi mūsų vaikai. Idomu, kokių dar paslaptinių staigmenų tie didieji mūsų stovyklos gyventojai mums visiems ateityje patieks?..

V-kas.

Ž ū k l ė .

/ Feljetonas /.

Viena iš gražiausių Dievo dovanų visų gyvulių karaliui – žmogui, turbūt, yra žuvis. Išivaizduokit žuvį nuo galvos iki uodegos su visomis kombinuotomis detalėmis ir tikrai pasakysit, kad tai puikus tvarinys, ypač kada jis guli ant keptuvės. Bet kol tas gamtos fenomenas – žuvis patenka į keptuvę – istorija tiesiog paini.

Yra čia pas mus tokia simpatiška žūklinio jaunimo / tarybiniai būtų – "žūkjaunimas" / kuopelė. Tikri idejos vyrai, nors kolektyviniai principai visai atbukę. Jie vadovaujasi lozungu: Ką sugavai – tas ir tavo. Mačiau kartą juos einant, taip sakant, į "oblavą". Nebeištvėriau iš smalsumo ir... iškeliauvau.

Visų pirmausiai šita ori procesija, apsiginklavusi įvairaus il-

gumo lazdom, guminiiais batais, žiurstais, terbom bei velnio šakėm, sustojo ties tvora, kur buvo prišalęs amžinatilsis kaž kada buvęs tinklas – idejos simbolis ir kovos vėliava. Po kelių minučių gedulingos tylos išsirušta visų forelių motutėn – Isaran.

Prisigretinau prie vieno, kurs turėjo lazda, ir einam. Bridom per griovius, lindom per krūmus, keletą kartų išgriuvau pajusdamas geliančią gaivinantį kalną šaltinių vandenį. Pagaliau priėjom tokią kūdra, kurioje ir paprasta lietuviška varlė gėdytusi pasirodyti. Taigi, čia mano prietelius sustojo, iškisė į vandenį keletą kartų savo lazda ir žiūri. Akyse kažkas tik sužaižaravo, veidai įraudo ir sako:

– Ot, vasara, čia, šitoj vietoj pagavau kilograminę. Žinai, guli tai ant šono ir nejuda. Aš pokšt su lazda ir į maišą.

Paskui dar kartą bakstelėjo, ilgai žiūrėjo... Nesakė, žinote, kad ta kilograminė, kurią jis užmušė, jam prieš dvi savaites teikėsi numirti iš senatvės, nes nebuvo kam apsaugoti nuo tos negarbingos mirties, ir kad žmonė vėliau išmetė ją į šiukšlyną, pakeldama namuose 12 balų audrą su krituliais iš indų spintos, kaltindama jį norint nunuodyti savąją geriausią ir gražiausią antrą pusę. To jis nesakė, tik dar sykį kyštelėjęs lazda vandenin ištare:

– Nėra.

Vėl bridom per balas, upeliūkščius, lindom per krūmus ir visokias kitokias gamtos kliūtis. Ties nuskendusiu keltu mano prietelius vėl sustojo. Akyse vėl kažkas sužaižaravo ir veide, lyg blynas, išsitiesė šypsena. Bakstelėjo du kartu į skaidrų Isaro vandenį, pasiūbavo nuskendusį kelmą, atsikvėpė ir sako:

– Po šituo keltu man vasarą pasislėpė milžiniška forelė. Ir ką nedariau, negaliu pasiekti ir gna. Tada prasidėjo kantrybės bandymas. Manau, pažiūrėsim, kas ilgiau iškęsim. Sėdžiu iki vakaro – ir ji sėdi. Sėdžiu per naktį – ir ji sėdi. Į trečią rytą forelė nebeišlaikė – išlindo. Ir būčiau tikrai pagavęs – tik tinklas vienoj vietoj buvo prakiuręs... Tai, gyvatė, ėmė ir išlindo.

Nesakė, žinote, kad tą trečią rytą prie to kelmo buvo atsilankiusi gražiausioji ir geriausioji jo antroji pusė ir su paprasčiausiu tešlom volioti kočėlu atskaitė septynis šonkaulius iš dešinės ir aštuonis iš kairės / mat, vienas jau pono Dievo buvo atskaitytas Ašmo geriausiai pusei – Ievai /, sudraskė tinklą ir ištaisė šaltą vonią išlaikydama, kaip ir pridėra klasikinei dramai, vietos ir laiko vienumą. Taigi, ties tuo pačiu keltu. To jis, suprantama, nesakė, tik dar keletą kartų bakstelėjęs lazda į žoles pratarė:

– Nėra.

Vėl brądom per griovius ir lindom pro krūmus. Prie vieno aplūžusio tiltuko, kurį sudarė viena vienintelė apipuvusi lenta, mano prietelius sustojo. Akyse vėl kažkas sublizgėjo, lūpos susičiaupė ir žvilgnis nuskendo skubančiam vandeny.

- Čia, sako, dvi valandas mes triese gaudėm grandiozinę forelę. Žemiau ištiesėm tinklą ir varėm ją. O ji vis išsisuka. Ką daryti. Aš nieko nežiūrėjau, šokau vandenin pasiėmęs žeberklą / tikriau sakant, modernišką velnio šakę / ir dūriau. Kova buvo laimėta. Ji svėrė apie pusantro klgr.

Žinoma, nesakė, kad su žeberklu buvo perdūręs ne forelę, o nuosavą batą ir kad už suplėšytas kelnės teko pakelti visas Dantės pragaro 9 rato kančias ir vėliau atsigulti lovon su aspirino dieta, dėl nušalto vandens ir karštai jausmingo savo gražiausios antros pusės sutikimo sukeliančių technologiškų pasekmių. To jis, aišku, nesakė. Tik dar kartą pamaskatavo lazda, vandenį ir ištare:

- Nėra!

Ir nežinia kaip ilgai būtumėm dar braidę po tas balas ir landžioję pro krūmus, jei ne ta gražiausia ir geriausia prieteliaus pusė.

KARIUOMET

UNRRRA

NKVD

Trejopa g l o b a - trejopa nuotaika.

Taigi, pamatę ją ties mūsų stovyklos vartais, visame savo žibėjime ir didybėje nusižeminę turėjom grįžti atgal. Visa likusi procesija, užjausdama mūsų padėtį, taip pat prisijungė. Buvo tikras "Kelias atgal", paskendęs tylėjime ir rūkščiam susikaupime.

Graži vistik Dievo dovana – žuvis. Tik, žinote, gyvenime taip atsitinka. Smetoniškais laikais – negaudavom žuvies dėl to, kad žydeliai jas gaudydavo ir nežinia kur dėdavo. Vėliau isikūrė taip vadinamas "Žuvų trestas". Taigi, tam treste ir dingdavo visos žuvys. Dar vėliau buvo toks visų žuvų smakas ir vadinosi "Žuvų centralė".

Dabar, gi, demokratijojej tokių institucijų neturim, bet tos Dievo dovanos – žuvies vis vien nematome. Ar nėra kaltas dėl to tik mūsų "žūkjaunimas"? Ar gal to jaunimo geriausios ir gražiausios pusės? Šito išaiškint dar nepajėgiau, nepraeina, žinote, ši problema pro mano horizontale samprotavimo plokštumą.

ŠEIVOKAS.

Ž i e m a .

Jau upelio vagoje sustingo ledas,
Sidabru pasipuošė naplikęs medis,
Žiemos monai visur kur vaidenas,
Grumiasi ir deris.

Laukuose vien balto sniego pusnys;
Kelias – baltas, tiesus, kaip strėlė...
Dangun kelia žilas galvas pušys,
Susimąsčiusios pakelėj...

Keliu, lyg laivas ežero bangon,
Čiuožia rogės su varpeliais ir juoku,
Bet žiemos baltos naktim ilgom
Vis dėlto, čia nejauku!..

/ V.V./

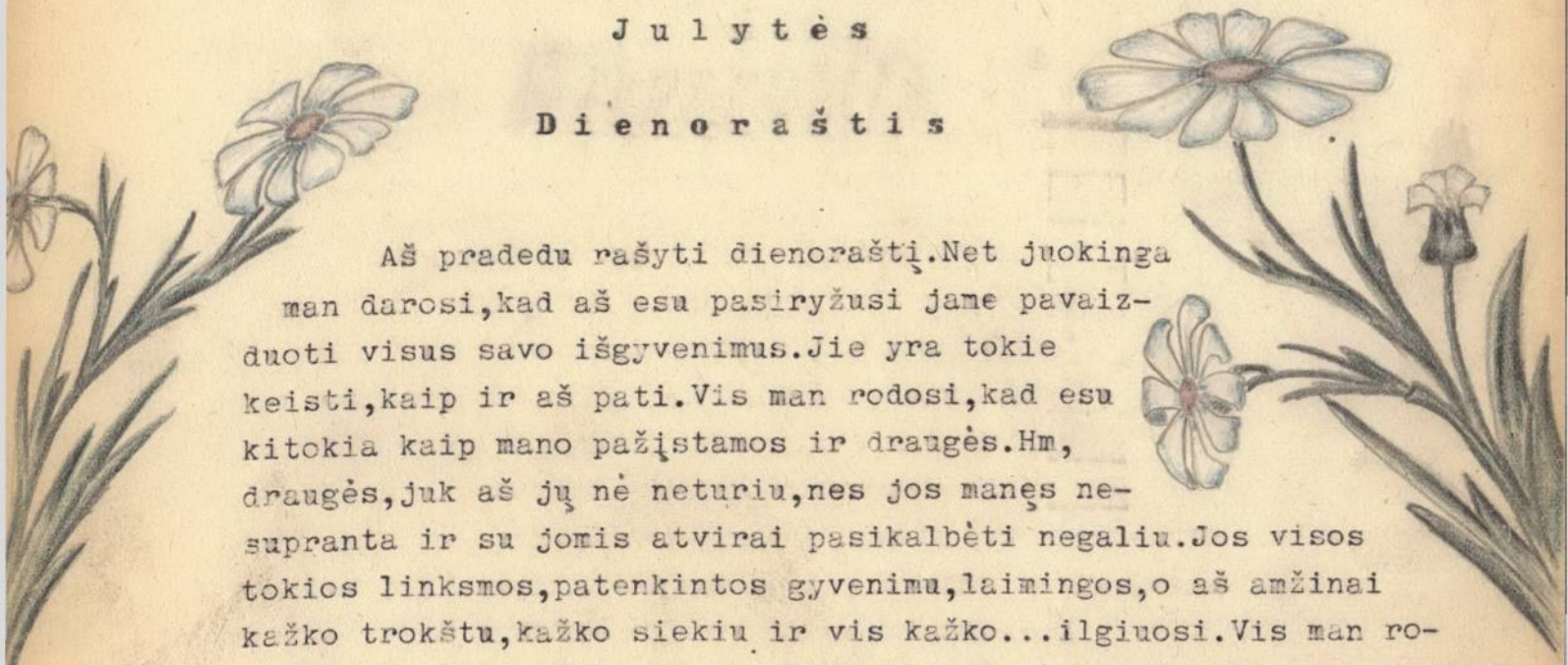
Sunkus gyvenimas meilu-
žiu,
Kai užremia duris,
Per celės langą dar
grotnotą,
Ne byle kas išlis.

Ir šitaip kartais prisieina gelbėti už konservus pirktą žmoną.

J u l y t ė s

D i e n o r a š t i s

Aš pradedu rašyti dienoraštį. Net juokinga man darosi, kad aš esu pasiryžusi jame pavaizduoti visus savo išgyvenimus. Jie yra tokie keisti, kaip ir aš pati. Vis man rodosi, kad esu kitokia kaip mano pažįstamos ir draugės. Hm, draugės, juk aš jų nė neturiu, nes jos manęs nesupranta ir su jomis atvirai pasikalbėti negaliu. Jos visos tokios linksmos, patenkintos gyvenimu, laimingos, o aš amžinai kažko trokštu, kažko siekiu ir vis kažko... ilgiuosi. Vis man rodosi, kad atsitiks kas nors ar ateis koks žmogus, kuris mane supras, įvertins, užjaus ir padarys mane laimingą, be galo laimingą... Jaučiu, kad tai bus, draugė tikra ar draugas... O, n-e-e! Koks gali būti draugas vyriškis? Aš esu mergaitė ir man tik su mergaitėmis priderėtų draugauti. Taip ir mama man visados sako. O kodėl negali būti vyriškis geras draugas? Kas čia blogo?... Jie, sako, daug išmintingesni, todėl ir geriau suprasti gali, užjausti silpnesnį, paguosti. O man kartais taip reikalinga parama, taip būtinas draugiškas asmuo ir... užtarėjas. Tikrai galėtų atsirasti toks patinkamas man vyriškis. Juk aš jau nebe maža mergaitė: man jau septyniolika metų. Ocho! Kitos mano amžiaus mergaitės kartais ir išteka. Man rodos, ir aš nesu biauři. Dažnai atsisėdu prieš veidrodį ir žiūriu į save ilgai, ilgai. Ir vis ką nors naujo savyje randu. Anądien išžiūrėjau į savo akis. Jos tokios skaisčiai mėlynos, gilios ir labai, labai svajingos. Visai, kaip toj dainoje: "Mėlynos akelės, kai aš į jas žiūriu..." Ir mano akis galėtų koks nors poetas apdainuoti... Taip gražiai susiklostę antakiai ir tokios švelnios, švelnios blakstienos... Kakta irgi nebiauri, jokių taškų nei dėmelių ir taip pasigėrėtina ant jos užkritę kelios kuoštelės garbiniuotų, šviesių plaukų. Stebėjau aš ir savo veidą bei lūpas, - jos rusvos, minkštos ir atidengia, kai aš šypsausi, lygius, baltutėlius dantukus, o veiduose tuokart atsiranda dvi mažikės duobelytės. Atrodo, lyg kas jas apvaliu ir minkštu spaustuvėliu būtų išpaudęs. Aš sau patinku, o anąkart, eidama pro berniukų būrelį, išgirdau pastabą: "Julytė tikrai graži mer-

gaitė, laimingas bus, kas ją sugebės pavilioti". Aš tik nusišypsojau sau ir, jaučiau aiškiai, smarkiai paraudau. Ir vis mano tas nelentas nedrasumas: kaip tik kas nors man ką pasako, aš tuojau paraustu, lyg ką negero būčiau padariusi. Kad ir tiems berniukams juk aš nieko, visai nieko nesu padariusi, nei jų apkalbėjusi, o ir jie man nėra pikti buvę. Nors iš jų tarpo man patinkamo draugo ir neatsirastų. Aš visai kitokią vaizduojuos vyriškį, kuriam galėčiau patikėti savo draugiškumą. Dažnai viena būdama ar kur nors vaikštinėdama vis vaizduojuos, koks turėtų būti man tikrai patinkamas vyriškis. O-o-o, jis turėtų atrodyti, net gėda man rašyti, imponantiškai: aukšto ūgio, neperdaug stambus, bet tvirtas, juodi, ilgi ir vilnimis garbanoti plaukai; tamsaus, ryškiais ir griežtais bruožais, veido, tiesi, truputėlių į aro snapą panaši nosis, didelės, švelnios ir svajingos bei rimtos akys / pilkos, plieninės spalvos, aukšta kakta ir nelabai storos, bet pastovios ir griežtos lūpos. Na, dar mažyčiai, vos vos pastebimi ūseliai. Toks vyriškis turėtų būti, kada reikia, labai griežtas ir pastovus, niekuomet nesakyti netiesos ir visada turėtų būti pasiryžęs padėti silpnesniems bei skriaudžiamiesiems. Na, jei jau pradėjau savo svajonę piešti, išlaikysiu iki pabaigos ir pažymėsiu, kad jis turėtų būti muzikalus ir mokėtų griežti smuiku, akordeonu ar kitoku muzikos instrumentu. Tada aš tokiam vyriškiui nebijočiau pasitikėti ir jam atverti... savo širdelę. Bet kas iš to? Ką aš čia peikiuju, juk vistiek šios mano svajonės, kaip ir daugelis kitų tik tuščiu sapnu pasiliks, nors visa tai vaizduotis man neprailgsta nė viena diena. Ach, jūs mano svajonės, svajonėlės...

Siurena tingiai vėjužėlis
Ir migdo žvaigždutes;
Iš kažkur sapnas atsikėlęs
Ramiai ilsėtis mane ves...

/ Bus daugiau/.

P.S. Taip pradėdame spausdinti vienos ^{mergaitės} atsitiktinai "nučiuptą" dienoraštį. Teisiniai bus dedami sekančiuose numeriuose.

Redakcija.

KARWENDEL

Sunku gyvuoti "Karwendel" ant sviesto
 Visur tik pyktis ir kerštas auga,
 O nuo to pykčio baisaus ir kieta
 Braška antena, siūstuvus griaudžia.

Štai, stalių šefas galando striūga,
 Už extra laidą piauti žadėjo,
 O kriaučiaus veidas baisiai surūgo,
 Kai savo vardą jis pastebėjo.

MARGO IR KIKI

Bum, bum, tra-ta-tai,
 Skrenda ant galvų draugai.
 Kad ją galas, tą torpedą,
 Kaip ji laivą greit suėda.

Tarpe laivo gabalų
 Kyšo galvos mūs draugų.
 Kikis laikos už lentos,
 Prašo gelbėt jo sielos.

Kaip, juoda dėmė ant balto sniego,
 "Karwendel" skyriuj gražiai rašyta,-
 Tuoju iš mašinos padaręs kirvį
 Puolė "Karwendel" stiebą tašyti.

Jam į pagalbą atėjo Vacius:
 Korespondentui laužt koją mėgino,
 Kiki jį rėmė iš visos Macios
 Piemenų darbu viską vadino.

Ir vado žmona čia prisidėjo,
 Kam ją "Karwendel" kiek užkabino.
 Pyko ir rauda bei nekalbėjo,
 Lyg kad jai lūpas kas užrakino.

N U O T Y K I A I .

Puikus vyras yra Margo,
 Geriau nei forelė nardo.
 Stumia rastą net už du,-
 Su mylimu draugu.

Ir, štai, abu išsižiojo
 Vos iškėlę salon koją.
 Mielas Margo, ką daryti?
 Tikri velniai ten matyti...

/ Žodžiai - Miko, piešiniai - Mauso/.

Dar labiau pyko mūs garbios ponios,
 Už gražius plaukus ir šokių salę:
 „Jei kam netinka mūs kilnus stonas,
 Sau kitą vietą mes rasti galim!”

Šitai pareiškė ir apsisprendė,
 Sau tiktai balių organizuoja,-
 Tai būsiąs kerštas šitam "Karwendel",
 Tegu jis kitkart nemandravoja.

Ir baisiu teismu kai kas grąsino,
 Kam cigaretės mes paminėjom.
 Amerikonams skustis ketino,
 Tiktai bičiuliai jį perkalbėjo.

O mūs vertėja ir sekretorė
 Pykti nepyko, mušt nežadėjo,-
 Tik savo vyrą numaliavojus,
 Kaip kerštą baisų spaudon idėjo.

Juodieji magai darbą pertraukė,
 Lėkštę į spintą tuojau idėjo,
 "Karwendel" juosius kai tik patraukė,-
 Snapus nuleidę miegot nuėjo.

Drąsiausia laikos kortų mėgėjai,
 Ir savo darbą varo į priekį,
 Net mažamečiai tai pastebėję
 Drauge su jaisiais kortomis pliekia.

Tiek prisirinkę sau padėjėjų,
 Jų nepaneštum anei su rėčiu.
 Netur "Karwendel" tiktai globėjų,
 Užtai negauna nei cigarečių.

S P O R T A S

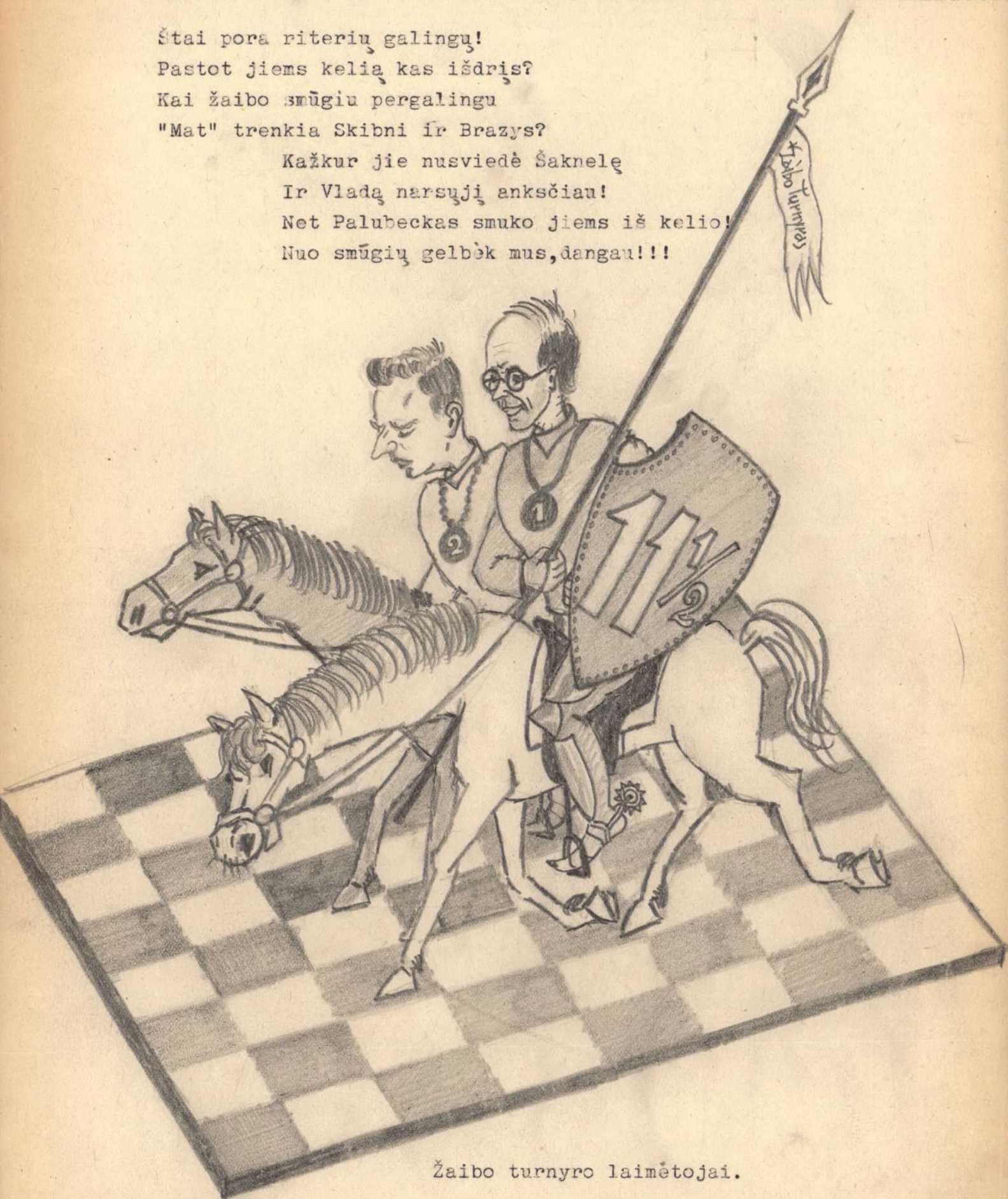
Šachmatai.

Š.m.sausio mėn. 23 d. buvo praveistas mūsų lagerio šachmatų žaibo turnyras, kuriuo susidomėjimas, palyginus, buvo nemažas. Kiekvieną dieną reikėjo padaryti daugiausia per 10 sekundžių, o tai paskelbdavo arba pianino skambesys-tonas, arba raketės smūgis į stalą. Taigi, buvo išmė-

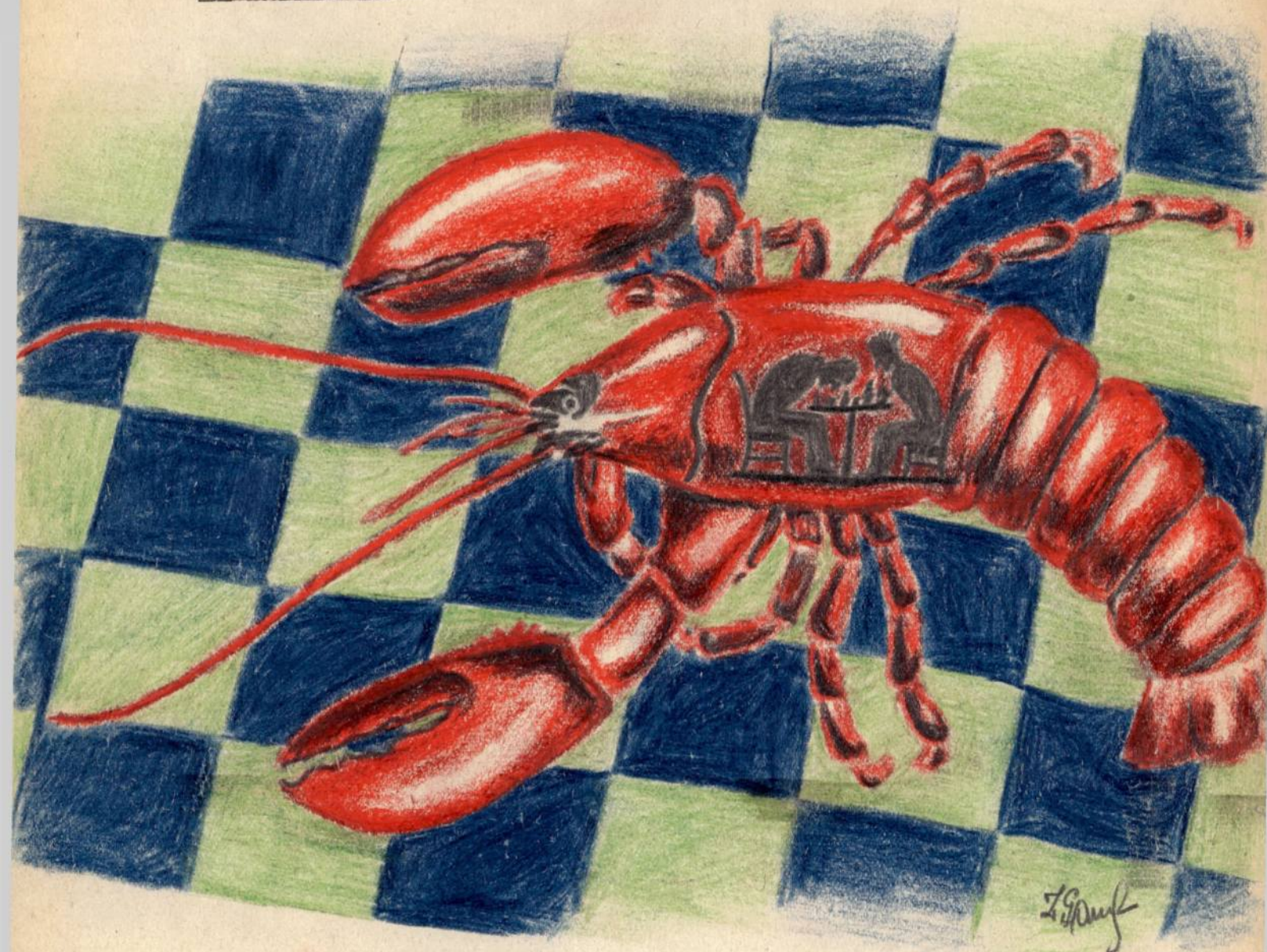
(tesinys 14 psl.)

Štai pora riterių galingų!
 Pastot jiems kelią, kas išdrįs?
 Kai žaibo smūgiu pergalingu
 "Mat" trenkia Skibni ir Brazys?

Kažkur jie nusviedė šaknelę
 Ir Vladą narsųjį anksčiau!
 Net Palubeckas smuko jiems iš kelio!
 Nuo smūgių gelbėk mus, dangau!!!

Žaibo turnyro laimėtojai.

Taip žengiama priekin "A" klasės turnyre.

ginta mūsiškių žaibinė kombinacija. Šitame turnyre dalyvavo 14 žaidėjų. Pirmąsias penkias vietas laimėjo lietuviai: 1. Brazauskas, surinkęs 11½ taško, 2. Skibniauskas - 11 tšk., 3. Koženiauskas - 10½ tšk., 4. Šneideris - 10 tšk. ir 5. Palubeckas - 9 tšk.

"A" klasės turnyras pamažu, bet užtikrintai, artėja, vis dėlto, prie pabaigos. Dabartiniu metu pirmauja Koženiauskas ir Thoms su 9½ taško iš 12 part.

Š. m. sausio mėn. 21 d. mūsų krepšininkai turėjo rungtynes su svečiais iš Erlangeno/Šiems padėjo mūcheniškis Sventickas / ir šį kartą jas laimėjo 27-22 rezultatu. Gražų žaidimą parodė Šaknelė.

Leidžia Lietuvių Kultūriniam Reikalams Komisija.